

Một Người tên là Trần-Văn-Bá

Duyên anh

<https://duyenanhvumonglong.wordpress.com/2016/01/07/mot-nguoi-ten-la-tran-van-ba/14/>

- Chắc anh không lạ gì về tôi cả?
- Vâng, ông thật sự nổi tiếng từ ngày được cử đại diện giải thưởng hòa bình Nobel với Kissinger.
- Anh nghĩ thế nào về giải thưởng ấy?
- Tôi thấy Hàn Lâm Viện Thụy Điển có tinh thần trào lộng thật cao.
- Tại sao?
- Vì ông là đại diện phe gây chiến tranh, Kissinger là đại diện lái buôn bom đạn.

Lê Đức Thọ mỉm cười. Nhân vật kỳ bí của Bộ chính trị trung ương Đảng cộng sản Việt Nam, lá bài tẩy của nhóm Hà Nam Ninh sẽ lật ngửa trong ván bài theo Mỹ bỏ Liên Xô tương lai, người sẽ nắm gọn quyền bính trong tay nếu Mỹ bật đèn xanh bang giao. Khai thác triệt để châm ngôn "cứu cánh biện minh cho phương tiện," người cộng sản tinh quái hơn người quốc gia và họ bình chính trị năm bảy đường. Người quốc gia thờ có một chủ nên khi bị chủ bỏ rơi là rã đám. Nam Việt Nam và Nicaragua là hai chứng minh cụ thể và nóng hổi.

Là anh của Mai Chí Thọ, Đinh Đức Thiện, cả ba đều là con trai ông tổng đốc Nam Định Phan Đình Hoè, cả ba đều khước từ gia phả, thay tên đổi họ. Lê Đức Thọ gia nhập đảng cộng sản từ thuở còn làm học sinh trung học. Năm 1945, phát xít Nhật tin tưởng Thọ, giao cho Thọ một triệu bạc Đông Dương để Thọ lo giùm vụ trong đấy. Lê Đức Thọ ẵm triệu bạc trốn lên chiến khu Việt Bắc. Rất thông minh và kiến thức rộng nhưng Thọ không được Hồ Chí Minh yêu. Hồ Chí Minh chỉ tin yêu dân Nghệ Tĩnh. Bởi vậy, sửa sai cải cách ruộng đất năm 1956 là cái cớ để Hồ Chí Minh loại bỏ Trường Chinh thủ đoạn mà thay thế Lê Duẩn dốt nát, thiếu phẩm chất cách mạng. Bởi vậy, Tố Hữu, tên văn nghệ hạng bét đã chỉ đạo văn nghệ những Nguyễn Xuân, Thế Lữ, Huy Cận, Thanh Tinh, Trần Đức Thảo, Nguyễn Đình Thi, Phan Khôi. Sau vụ thảm bại Mậu Thân 1968, Hồ Chí Minh phát điên mà chết. Lúc trần trối, không có Lê Đức Thọ. Và Hồ Chí Minh phều phào hỏi quần thần "*Lê Đức Thọ đâu?*" Đến chết, Hồ Chí Minh vẫn lo ngại Lê Đức Thọ và vẫn coi Thọ là thứ "quan công" của Đảng cộng sản Việt Nam.

REPORT THIS AD

Lê Đức Thọ vang danh từ những cuộc "đi đêm" với Kissinger ngoài lề Hội Đàm Paris. Rồi cử đại diện giải thưởng hòa bình Nobel với Kissinger. Sau khi thôn tính miền Nam, Lê Đức Thọ ít xuất hiện trong những lễ lạc quan trọng. Mặc dù, Trường Chinh đang là nhân vật nổi bật của phe Hà Nam Ninh nhưng đầu óc của phe nhóm vẫn chỉ là Lê Đức Thọ. Thọ không hề tuyên bố gì về những đổ vỡ bang giao giữa Việt Nam với Trung Quốc, giữa Trung Quốc với Liên Xô. Ông ta khẩu như bình, "xếp tàn ý lại để dành hơi" nói chuyện với Hoa Kỳ một ngày nào đó. Hoa Kỳ đã chọn Lê Duẩn, Trung Quốc chọn Hoàng Văn Hoan. Chàng không ngờ gặp gỡ Lê Đức Thọ.

- Anh can đảm lắm, người tuổi trẻ à!
- Cảm ơn ông.
- Cái gì đã làm anh can đảm?
- Ông muốn biết?
- Phải, tôi quý trọng những người thẳng thắn, can đảm dù những người thẳng thắn, can đảm chống tôi, muốn tiêu diệt tôi. Sự kiêu ngạo của người chiến đấu là biết chọn lựa kẻ đương đầu xứng đáng. Nào, người tuổi trẻ, cái gì đã làm anh can đảm?
- Cái quan tài xi măng!
- Tôi không hiểu.
- Ông Mai Chí Thọ hiểu.
- Anh nói rõ ràng đi.
- Cái cachot đốn mạt ở khu FG khám Chí Hòa.
- Tôi không hề biết nó ra sao.

REPORT THIS AD

– Ông nói đúng, vì có bao giờ ông quan tâm tới nơi nhất những người Việt Nam cùng giòng giống với ông. Nơi ấy bóng tối âm u, ngày như đêm, tanh nồng, hôi hám, những người Việt Nam đang tay bị còng, chân bị xích, ngủ trên nền phân đóng lớp; ăn, uống, thở, mơ ước, thồn thức bên cạnh xô phân tiểu ruồi bò nhung nhúc. Nơi ấy, phẩm cách của con người bị xếp dưới hạng chuột bọ. Nơi ấy, tôi đã chết 11 tháng ròng rã và tôi sống còn. Và đó là cái đã làm tôi can đảm.

– Tôi biểu dương sự can đảm của anh. Tôi gặp anh vì anh can đảm. Đã chẳng hề có một can phạm nào được gặp gỡ nhiều nhân vật lãnh đạo như anh. Tôi được báo cáo rằng, nhiều tướng tá ngục đã miễn lao động mà vẫn than khổ; nhiều tướng tá cuộc đời vẫn đã tưởng mình ở đáy địa ngục. Bọn đó, công an 17, 18 tuổi quản lý và giáo dục đủ rồi. Tôi ít thì giờ lắm, chúng ta không nên dông dài.

– Tôi cũng nản mạn đàm vô tích sự rồi.

– Anh có tin tôi đầy đủ thẩm quyền trả tự do cho anh và dễ dàng đưa anh trở lại Paris không?

– Tôi tin.

– Anh có muốn tự do không?

– Tự do hay là chết, tôi chọn lựa tự do của tôi và cái chết của tôi.

– Anh không cần chọn lựa.

– Tôi phải chọn lựa.

– Được, tùy anh. Tôi đã đọc "Cuộc Chiến Đấu Của Tôi" của anh rồi, bây giờ tôi hỏi anh vài điều. Tại sao anh chiến đấu?

– Thưa ông, tại sao ông chiến đấu?

REPORT – Vì hạnh phúc của dân tộc.

– Tôi cũng chiến đấu vì hạnh phúc của dân tộc.

– Chúng ta cùng mục đích.

– Khác. Tôi quốc gia chân chính, ông cộng sản.

– Thật khó nói chuyện với anh. Sự khảng khái của anh không làm nên đại sự đâu.

– Bản chất của tôi là thế.

– Anh không biết lùi khi cần lùi à?

– Tôi chỉ biết tiến.

– Tiến vào chỗ chết là đại đột, là bất trí. Kiến thức của anh đâu?

– Trong tim tôi.

– Tim chưa đủ, cần óc nữa. Tim đi với não, anh hiểu chưa? Nếu tôi là anh, không bao giờ tôi bị nằm trong quan tài xi măng.

– Nhưng ông không bao giờ là tôi cả. Bởi vậy, có nhiều điều ông không khôn.

– Người cộng sản không sợ chết mà cần sự tồn tại. Anh hãy cố gắng nghe kinh nghiệm tù ngục của lãnh tụ cộng sản: Tất cả lãnh tụ cộng sản, từ chủ tịch Hồ Chí Minh đến tổng bí thư Lê Duẩn, nằm tù thực dân, phong kiến đều hèn hạ và chấp thuận bất cứ điều gì thực dân yêu cầu. Cứu cánh biện minh cho phương tiện. Không hèn hạ thì không có ngày làm lãnh tụ để đánh vô mặt kẻ thù. Người có chí lớn phải biết nuôi thù. Muốn mưu đại sự, cần gạt bỏ tiểu tiết. Ai cũng can đảm như anh, kẻ thù nó chặt hết. Có ai dám nói chủ tịch Hồ Chí Minh hèn hạ trong tù đâu? Khi đã trở thành lãnh tụ, cái xấu nhất sẽ biến thành cái đẹp nhất, và toàn dân tung hô.

REPORT – Ông nói hay lắm.

– Anh có đọc Đông Chu Liệt Quốc không?

– Có.

– Anh nhớ tên họ kẻ cứu giòng máu cuối cùng họ Triệu đời Tần Lê Công không?

– Tôi quên.

– Vì quên nên anh không hiểu lẽ sống chết. Công Tôn Chủ Cửu hỏi Trình Anh "Sống để nuôi con khôn lớn báo thù dễ hay chết để?" Trình Anh đáp: "Chết dễ, sống khó" Công Tôn Chủ Cửu nói: "Vậy tôi chọn cái dễ." Bèn nhận con mình là con chủ và xúi Trình Anh đi tố cáo để Đỗ Ngân Gia giết mình và con mình. Nhờ thế Trình Anh mới cứu nổi Triệu Vũ và sau này mà chọn cái chết thì quá là bất trí.

– Ông luận lẽ sống chết làm tôi mở mang kiến thức.

– Anh mê Sử Ký của Tư Mã Thiên không?

– Tôi rất hâm mộ.

– Tư Mã Thiên vì khảng khái bênh Lý Lăng mà chịu tội chết, cái tội nhục nhã thời ấy. Nếu có tiền chuộc thì vua tha. Tư Mã Thiên nghèo mà dám vẫn hữu thì nó lơ, chẳng đứa nào giúp. Tư Mã Thiên đành thọ nhục. Đám văn hữu chê trách đủ điều. Sau này, Sử Ký biện minh cho sự chịu nhục của Tư Mã Thiên thì đám văn hữu bèn ngoác miệng mà khen. Nếu Tư Mã Thiên tự tử thay vì chịu nhục, làm gì nhân loại có bộ Sử Ký tuyệt diệu đó. Anh vỡ lẽ sống chết chưa?

– Cám ơn ông.

– Anh có cảm nổi Hàn Tín không?

REPORT – Tôi phục tài ông ấy.

– Còn ngàn vạn dẫn chứng về lẽ sống khó, chết dễ.

– Nhưng, thưa ông, tại sao ông lại mở mang kiến thức cho tôi về lẽ sống chết và kinh nghiệm tồn tại của người cộng sản?

– Vì cuộc chiến đấu của anh cũng là cuộc chiến đấu của tôi. Đó là lời tâm huyết và tôi tin anh không phản bội tôi. Tất cả những điều tôi nói với anh đều là tâm huyết. Anh đủ kiến thức, thừa thông minh, chịu khó suy nghĩ cho chín chắn. Tôi sẽ dồn mọi nỗ lực, tạo điều kiện đưa anh ra Tòa Án Nhân Dân công khai xử anh. Tôi nhắc lại: Lùi để tiến là kẻ có mưu trí. Sống để cứu dân tộc là bậc đại trí. Tiến vào chỗ chết là kẻ vô dụng. Chết khi chưa vận động xong cách mạng Tây Sơn là cái chết của cây cỏ.

Lê Đức Thọ vỗ vai chàng rồi chào tạm biệt. Công an bảo vệ đưa chàng về căn biệt thự ngoại ô bằng xe du lịch Peugeot 404. Khi đến và khi về đều không bị bịt mắt, xích chân, còng tay. Và đi, về ban ngày nắng vàng rực rỡ. Chàng nằm ngửa mở mắt, nhìn lên trần phòng. "*Chịu khó suy nghĩ cho chín chắn*", ông già tóc bạc phơ, tuổi để chừng hơn cả tuổi thân phụ của chàng, đã khuyên chàng thế. Ông già ấy, Lê Đức Thọ, Ủy viên Bộ chính trị trung ương Đảng cộng sản Việt Nam, kẻ kẻ nghiệp Hồ Chí Minh một ngày thật gần, đã truyền dạy chàng lẽ sống và kinh nghiệm ở tù của người cộng sản. Chàng rất cảm kích thái độ kể cả của Lê Đức Thọ. Ông ta đã phóng tới tấp vào tâm não chàng những đòn nhân nghĩa khiến chàng không kịp đỡ, không kịp phản ứng. Ông ta đưa chàng lên ngọn đỉnh núi cao rồi, bắt thần, bỏ đi. Một nhà văn mà chàng gặp ở Paris năm xưa đã nói với chàng: "*Khi người cộng sản thành thật nhất là khi họ gian dối nhất. Lúc người cộng sản nói điều nhân nghĩa là lúc họ đang thực hiện thủ đoạn bất nhân.*" Nhà văn đưa ra một thí dụ cụ thể: Ý đang phô diễn trên nhật báo Nhân Dân. Hề báo Nhân Dân ca ngợi khoai mì đầy rẫy pô rô tê in thì y rằng mấy tháng sau nhân dân cả nước ăn khoai mì trừ cơm v...v... Ông Lê Đức Thọ đã nói với chàng rất nhiều những điều nhân nghĩa, ông ta giảng cái bẫy gì để chàng lọt, ông ta muốn gì ở chàng? Và tại sao lại phải Lê Đức Thọ tiếp chuyện một tên "phản động"? Tại sao lại phải Lê Đức Thọ "dồn mọi nỗ lực, tạo điều kiện" đưa chàng ra Tòa Án Nhân Dân xử công khai?

Chàng ngồi vụt dậy. Chàng hiểu rồi. Bây giờ chàng mới thấm lời của Chúa Giê-Xu. Cửa hẹp dẫn chàng vào cachot, vào cô đơn, hiu quạnh, vào ý nghĩa sống rực rỡ. Cửa rộng dẫn chàng vào văn phòng của Lê Đức Thọ, vào dụ dỗ, cạm bẫy của Satan, vào sự hư hỏng. Chàng ghê sợ cộng sản. Thủ đoạn cộng sản tinh vi đến độ họ có thể huyền hoặc được cả ma quỷ. Cơ hội nào đã đến với họ để họ phải đưa chàng ra Tòa Án Nhân Dân xử công khai? Tất nhiên, đó là cơ hội tốt đẹp của họ. Cũng là cơ hội tốt đẹp của chàng. Bạn hữu và gia đình chàng sẽ hiểu những ngày vắng mặt chàng ở đâu. Và chàng sẽ được nói công khai với dân tộc, với thế giới mục đích chiến đấu của chàng. Chàng sẽ là người chiến đấu đại diện của bao nhiêu người Việt Nam yêu nước đã chiến đấu chống cộng sản 30 năm ở miền Bắc; đã chiến đấu chống cộng sản ở miền Nam từ sau 30-4-1975, đã sa cơ thất thế, đã sống nhục nhã trong các nhà tù, trại tập trung, đã chết dần chết mòn hoặc vẫn còn đang sống quằn quại hoặc đã bị thủ tiêu bí mật mà thế giới không hề biết. Chàng sẽ nhân danh những chiến sĩ vô danh nói lên tiếng nói từ địa ngục. Cửa hẹp dẫn chàng vào nỗi đau khổ và gửi gắm chàng một sứ mạng thiêng liêng. Không, chàng không thể lui. Với vị thế của chàng, lui là đầu hàng, là tự diệt nhục nhã, là vào bẫy kẻ thù một cách ngu xuẩn. Trên trận tuyến tư tưởng không có lui. Tư tưởng đã phòng lên là phải tỏa ra, chiếu sáng cùng khắp. Chàng muốn trả lời Lê Đức Thọ: "*Vâng, thưa ông, tôi đã vỡ lẽ sống chết.*"

Hôm sau, người công an bảo vệ đưa chàng ra gặp lãnh đạo. Lãnh Đạo 7, chàng đặt ngay tên cho ông ta.

– Tôi đến thăm sức khỏe của anh.

- Cám ơn ông.
- Và mừng anh.
- Thưa ông, mừng một tù nhân đặc biệt là có ý nghĩa gì?
- Ý nghĩa rao một tin mừng.
- Phúc Âm?
- Không, sự khoan hồng của Đảng. Anh sẽ ra thăm quê hương của Tây Sơn, sẽ ra thăm chỗ gục ngã của Nguyễn Tổng. Rồi ở lại hay qua Paris tùy ý anh.
- Tôi hiểu rồi.
- Tốt lắm.
- Anh ở lại quê hương hay anh ra đi?
- Tôi ở lại.
- Anh dứt khoát giã từ phần hoa, vật chất?
- Vâng, tôi muốn xin được đổ máu tươi luống cây chung với máu và mồ hôi của dân tộc.
- Anh có ý nghĩ lạ.
- Đâu có lạ, thưa ông Lãnh Đạo. Khi đã chấp nhận về là chấp nhận ở lại và đã ở lại là chấp nhận hy sinh, dù bị bắt hay không bị bắt, dù thành thối ngoài đời hay mòn mỏi trong tù. Hạnh phúc của dân tộc, theo tôi, cần phải được tưới bằng những giòng máu tự nguyện của người công chính thì mới thăng hoa, kết trái ngọt.
- Anh vừa mới ý thức được lẽ sống đó.
- Điều này thì ông chủ quan quá đáng và nhận xét sai lầm. Đã không ai giúp tôi ý thức lẽ sống của tôi cả. Mảnh vải bịt mắt tôi, cái còng khoá tay tôi, sợi xích ràng chân tôi, những đêm thao thức trong quan tài xi măng cạnh xô phân tiểu trong bóng tối, trong nỗi cô đơn mệnh mông dàn trải dạy tôi đầy đủ ý nghĩa của sống và chết.
- Anh đã viết chưa?
- Viết gì?
- Ý nghĩa ấy.
- Một trang giấy sao viết đủ. Cần một pho sách dày.
- Tôi muốn nói ý nghĩa của sự chọn lựa sống và chết.
- Không cần viết.
- Anh nên viết.
- Tôi nói đã đủ rồi, tôi công khai nói. Như thế, sẽ không ai bảo tôi bị áp lực phải viết, bị đe dọa phải viết.
- Anh nói ở đâu?
- Ông thừa hiểu tôi sẽ nói ở đâu rồi. Tôi nhắc lại lời một người đã dạy tôi: "Lùi để tiến là kẻ có mưu trí." Tôi không thích chết đại dột.

Chàng đã nói đúng tim gan Lãnh Đạo 7, đã thỏa mãn sự mong muốn của những kẻ bắt chàng. Đừng bao giờ tự ti mặc cảm với lãnh tụ cộng sản, đừng bao giờ phong thánh phong thần cho lãnh tụ cộng sản, đừng bao giờ nghĩ lãnh tụ cộng sản là ưu việt khi chiến đấu chống họ. Cũng đừng bao giờ nghĩ lãnh tụ cộng sản là anh bộ đội nói ngông hay chú công an coi tù. Họ tài ba và thủ đoạn nhưng không phải là vô địch. Không phải là chúng ta không tài ba và thủ đoạn. Muốn chiến đấu để thắng họ, điều tiên quyết là chúng ta phải biết họ và biết cả cái hay lẫn cái dở của họ. Không biết gì về lãnh tụ cộng sản mà cứ chống chế độ cộng sản là đâm đá không khí.

Lãnh Đạo 7 hớn hờ:

- Tôi tin người như anh không thích chết đại dột.

Chàng nói:

- Chết đại dột là chết ngu, phải không, thưa ông Lãnh Đạo? Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi và tôi chọn lựa cái chết có ý nghĩa. Tội gì tôi phải chết đại dột, chết âm thầm như cây cỏ. Cuộc đời còn bao nhiêu hứa hẹn.
- Đúng thế. Anh chuẩn bị tư tưởng đi.
- Tôi đã chuẩn bị.

- Anh sẽ nói công khai điều gì?
- Những gì các ông muốn. Tôi bày tỏ lòng thành khẩn của tôi là tôi muốn về đất Tây Sơn.

"Về đất", chàng chơi chữ. Trong bài Tây Tiến của Trần Quang Dũng, để diễn tả cái chết đẹp, cái chết giữa chiến trường của người lính chiến đấu chống thực dân bảo vệ độc lập, có câu "**Áo bào thay chiếu, anh về đất.**" Vậy thì về đất Tây Sơn mà chàng nói có nghĩa là chàng muốn chết khỏi ô danh những người đã, đang và còn chiến đấu chống kẻ thù của dân tộc.

- Anh sẽ ra Toà Án Nhân Dân, ngày gần đây.
- Tôi mong về quê càng sớm càng tốt.
- Anh sẽ về quê thôi, anh hoàn toàn tự do.

"Về quê", chàng lại chơi chữ và Lãnh Đạo 7 không hiểu. Chàng nhớ chữ nghĩa của Phạm Duy diễn tả Phạm Phú Quốc hy sinh trên vùng trời quê hương. "*Một chiều anh đã về quê.*"

- Chúng tôi tin anh giữ lời hứa.
- Tôi giữ lời hứa.
- Chúng tôi phấn khởi lắm, anh Bá ạ!
- Tôi cũng phấn khởi lắm, thưa ông Lãnh Đạo.
- Anh cần gì bây giờ?
- Cần gì ạ?
- Cần bất cứ thứ gì, tôi sẽ chỉ thị cho đồng chí bảo vệ thoả mãn yêu cầu của anh.
- Tôi cần một thứ thôi.
- Gì?
- Hỏi ông một câu?
- Anh cứ hỏi.
- Ông nói thật?
- Luôn luôn tôi nói thật.
- Tại sao các ông ưu ái tôi thế?
- **Giản dị thôi, vì anh là tên phản động hải ngoại xứng đáng, đây đủ tư cách.**
- Các ông cũng biết sợ người có tư cách?
- Không sợ mà nể. Bởi vì tiếng nói của người tư cách có trọng lượng cả hai mặt: chống đối và đầu hàng.
- Cám ơn ông. Tôi cần nghỉ ngơi.

Lãnh Đạo 7 đích thân đưa chàng về phòng với người công an bảo vệ. Chạm bẫy đã giăng và kẻ giả hình chờ người công chính sa hố thẳm.